

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Mgr. F. Š.**
bytem

proti

žalované: **Vězeňská služba České republiky**
sídlem Soudní 1672/1a, 140 00 Praha

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované spočívající v nevyřízení žádosti žalobce ze dne 20. 6. 2018 o poskytnutí informací v oblasti ubytování adresované Věznici Kynšperk nad Ohří

takto:

- I.** Žalovaná je povinna ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnout o žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti ubytování ze dne 20. 6. 2018 v části pod bodem 3. a pod bodem 5.
- II.** Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.
- III.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1. Žalobou ze dne 24.10.2018 podanou u Krajského soudu v Plzni se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalované, kterou spatřoval v nevyřízení své žádosti ze dne 20. 6. 2018 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „informační zákon“) adresované a dne 29. 6. 2018 doručené Věznici Kynšperk nad Ohří. Žádost se týkala informací v oblasti ubytování. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 9.4.2019 č.j. 30 A 272/2018 – 45

byla žaloba postoupena k vyřízení Městskému soudu v Praze. V podané žalobě žalobce uvedl, že v rámci občanské aktivity vězněných s názvem Pankrácká výzva 2015, která se zabývá úrovní dodržování základních lidských práv a svobod ve výkonu vazby, trestu i zabezpečovací detenci, provádí soustavný sběr informací od veřejné správy a samosprávy za účelem popisu závažných deliktů vězněných osob, zaměstnanců i příslušníků Vězeňské služby České republiky, posuzuje legislativní změny v oblasti trestního a správního práva a upozorňuje na rozpory mezi veřejně deklarovanou humanizací českého vězeňství a represivní trestní politikou justičních orgánů České republiky. Za tuto činnost je žalobce podle svého tvrzení perzekuován, žalovaná mu poskytuje minimální údaje a v posuzovaném případě je zcela nečinná i přes předžalobní upomínku a podání stížnosti k nadřízenému správnímu orgánu.

2. Žalobce dále uvedl, že v souladu s informačním zákonem podal dopisem ze dne 20. 6. 2018, adresovaným Vězeňské službě ČR, Věznici Kynšperk nad Ohří, žádost o poskytnutí informací v oblasti ubytování, které vymezil pod body 1-10 uvedené žádosti. Podle žalobce se žalovaná snažila přenést informační povinnost v postavení povinného subjektu na Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky, s čímž žalobce nesouhlasí.
3. Žalobce dne 13. 8. 2018 podal proti tomuto postupu prostřednictvím své zástupkyně advokátky Mgr. Lenky Vančurové stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, avšak do dne podání žaloby neobdržel žádné rozhodnutí, ani mu není známo, zda žalovaná postoupila stížnost a spisový materiál podle § 16a odst. 5 informačního zákona nadřízenému orgánu.
4. Podle žalobce se tak jedná o nezákonnou, tj. právem nepřípustnou nečinnost žalované v postavení správního orgánu, a proto navrhl, aby soud přikázal žalované, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení rozsudku zjednala nápravu při vyřizování žádosti žalobce a vydala rozhodnutí ve věci.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 1. 2019 uvedla, že žalobce za nečinný správní orgán označil organizační jednotku Vězeňské služby České republiky, a to Věznici Kynšperk nad Ohří se sídlem Zlatá 52, 357 51 Kynšperk nad Ohří. Žalovaná konstatovala, že organizačním jednotkám Vězeňské služby České republiky ve smyslu § 1 odst. 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky (dále jen „zákon o vězeňské službě“) nevyplývá ze žádného zákona samostatná rozhodovací pravomoc v oblasti poskytování informací ve smyslu informačního zákona, a proto je nelze považovat za správní orgán ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tyto závěry potvrzuje i judikatura správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 269/2018) a jsou důvodem pro zamítnutí žaloby.
6. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*

7. Podle § 79 odst. 2 s. ř. s. *žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.*
8. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.*
9. Podle § 81 odst. 2 s. ř. s. *je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.*
10. Podle § 81 odst. 3 s. ř. s. *soud zamítne žalobu, není-li důvodná.*
11. Soud předně uvádí, že v řízení jednal v procesním postavení žalované s „Vězeňskou službou České republiky, sídlem Soudní 1672/1a, 140 00 Praha“, ačkoli žalobce v žalobě označil za žalovanou „Vězeňskou službu České republiky, Věznice Kynšperk nad Ohří, P. O. Box 10, 357 51 Kynšperk nad Ohří“. Soud si je vědom toho, že podle § 79 odst. 2 s. ř. s. je to právě žalobce, podle jehož žalobního tvrzení je označen správní orgán, který má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení, avšak v předmětné věci lze odkázat na zcela jednoznačný právní názor vyjádřený v rozsudku ze dne 21. 5. 2019, č. j. 2 As 120/2019 – 13, jímž Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalobce proti usnesení ze dne 9. 4. 2019, č. j. 57 A 272/2018 – 45, kterým Krajský soud v Plzni postoupil žalobu k vyřízení Městskému soudu v Praze. V něm Nejvyšší správní soud označil za žalovanou právě Vězeňskou službu ČR, sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4. Totožně se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil i v rozsudku ze dne 19. 6. 2019, č. j. 3 As 142/2019-16, jímž zamítl kasační stížnost žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2019, č. j. 57 A 161/2018-104, kterým krajský soud postoupil žalobu téhož žalobce k vyřízení Městskému soudu v Praze.
12. Podle právního výkladu Nejvyššího správního soudu je vždy třeba vycházet ze základního pravidla, že za „správní orgán“ lze považovat orgán moci výkonné, orgán územního samosprávního celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobu nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Organizační složka správního orgánu může být správním orgánem rozhodujícím v prvním stupni pouze tehdy, svěřuje-li jí právní předpis určité samostatné rozhodovací pravomoci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 3 Ans 8/2008 – 84). Pokud však zákon nevymezuje organizačním složkám správního orgánu s celostátní působností (vnitřním organizačním jednotkám) samostatnou rozhodovací pravomoc, nemohou takové organizační jednotky získat postavení správního orgánu rozhodujícího v prvním stupni dle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Místní příslušnost soudu dle § 7 odst. 2 s. ř. s. se proto v takových případech bude řídit sídlem správního orgánu s celostátní působností, nikoli sídlem jeho vnitřní organizační jednotky (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 6 Ads 15/2011-143 nebo usnesení tohoto soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. Nad 81/2012-71).
13. Ve věci, kterou Nejvyšší správní soud projednával pod sp. zn. 2 As 120/2019, žalobce dopisem ze dne 20. 6. 2018, doručeným dne 29. 6. 2018, požádal Věznici Kynšperk nad Ohří o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené. S ohledem na výše uvedené

Nejvyšší správní soud dovodil, že v posuzovaném případě se žalobce domáhal poskytnutí informací po Vězeňské službě České republiky jakožto povinném subjektu ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2019, č. j. 2 As 120/2019–13, bod 12). Stejně závěry je pak nutno dle názoru Městského soudu v Praze aplikovat i nyní při meritorním projednání téže věci. Věznicím (respektive jejich ředitelům), které jsou ve smyslu § 1 odst. 4 zákona o vězeňské službě organizačními jednotkami Vězeňské služby jakožto orgánu státní správy s celostátní působností, totiž žádný zákon nevymezuje v oblasti poskytování informací podle informačního zákona samostatnou rozhodovací pravomoc. Nemají tedy v této oblasti postavení správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a nelze je tudíž pro účely určení místně příslušného soudu dle § 7 odst. 2 s. ř. s. považovat za správní orgán, který dle tvrzení žalobce měl nezákonnou nečinností zasáhnout do jeho práv.

14. Na základě výše popsaných úvah dospěl soud k závěru, že za správní orgán, který měl dle tvrzení žalobce svou nečinností zasáhnout do jeho práv podle § 7 odst. 2 věty první s. ř. s., nelze v nyní projednávané věci považovat Věznici Kynšperk nad Ohří, ale právě Vězeňskou službu České republiky, sídlem Praha 4, Soudní 1672/1a. K projednání žaloby je proto dle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu místně příslušným Městský soud v Praze, neboť v obvodu tohoto soudu se nachází sídlo uvedeného správního orgánu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2020, č. j. 9 A 52/2019-145 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2019, č. j. 2 As 120/2019–13, totožně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 1. 2019, č. j. 2 As 395/2018-616).
15. Z obsahu správního spisu předloženého žalovanou a z obsahu soudního spisu soud zjistil následující, pro věc rozhodné skutečnosti:
16. Žádost žalobce o poskytnutí informací v oblasti ubytování ze dne 20. 6. 2018 byla doručena Věznici Kynšperk nad Ohří dne 29. 6. 2018. Žalobce v žádosti požádal o sdělení následujících údajů:
 1. *Kolik činí maximální ubytovací kapacita pro vězněné osoby u povinného subjektu ke dni 1.7.2018, kolik je zde u povinného subjektu umístěno osob s rozlišením pohlaví, výkonu vazby, trestu i v detenci, s vyjádřením procentuelního překročení zákonem stanovených ubytovacích ploch (3 m², ev. 4 m² na osobu).*
 2. *Jakým způsobem je řešena problematika tzv. třetího pohlaví a jak jsou chráněna práva těchto osob u povinného subjektu, uvedení vnitřního předpisu nebo metodiky a jejich účinnost.*
 3. *Rozsah inventáře u povinného subjektu na celách i v ložnicích vězněných osob s rozlišením u nízkého, středního a vysokého stupně zabezpečení a zvýšené ostrahy (např. postel 1x, skříňka 1x, polička 1x, květiny 3x, stůl 1x, židle 1x, TV 1x, věšák 1x, skříň 1x, záclony 1x atd.) a s uvedením tzv. bonusů pro I, II a III PVD.*
 4. *Podmínky pro zajištění vybavení oddílu (zaměření, vybavení - kuchyňka, kulturní místnost, automatická pračka, TV, video-přehrávač apod.), metodika nebo vnitřní předpis určující rozsah vybavenosti jednotlivých oddělení, stav vybavenosti všech ubytovacích míst k 1.7.2018, odpovědná osoba (hodnost, titul, jméno, příjmení, funkční zařazení, den vzniku funkce, pracovní náplň).*
 5. *Stav sanitárních prostor, koupelen a WC u povinného subjektu s rozlišením jednotlivých oddělení vězněných osob, poměr ke stavu vězněných osob (oddělení, počet toalet, počet sprch,*

úklidová místnost, třídění komunálního odpadu, ukládání nebezpečných látek, odvoz odpadů, likvidace zbytkové stravy).

6. *Jak je řešena u povinného subjektu problematika výskytu hlodavců a jiných přenašečů infekčních nemocí a zoo-zón, odpovědné osoby za tuto problematiku, časnost prováděných opatření, součinnost s orgány hygieny, specifikace použitých metod, prostředků a nástrojů ke dekontaminaci a deratizaci prostor ve správě povinného subjektu.*
7. *Režim při užívání a odběru horké vody pro vězněné osoby, používání el. energie, plynu a telekomunikačních prostředků, jmenovité náklady povinného subjektu za tyto dodávky za rok 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017 a k 1.7.2018 (vodné a stočné, el. energie, plyn a telekomunikační poplatky za užívání internetu, vysílaček a služebních telefonů).*
8. *Stanovené technické parametry u skříňky, postele, stolu, židle, umyvadla, WC, koupelny a úklidového prostoru k 1.7.2018 (předepsané rozměry, výrobce, předepsaný materiál, bezpečnostní a hygienické parametry, ekologický aspekt, výskyt karcinogenních prvků v materiálu, obsah a vyhotovení atestu).*
9. *Stanovené technické parametry u vězeňského oděvu, vězeňských doplňků, ložního prádla, pracovního oblečení a dalšího vybavení včetně dek (předepsané rozměry, způsob ošetřování, složení materiálu včetně podílu umělé tkaniny) s platností k 1.7.2018.*
10. *Úplný seznam nepovolených nebo přímo zakázaných věcí a předmětů nad rámec platných právních předpisů (plastové láhve, spray, jídelní misky, skleněné láhve, amulety, upomínkové předměty apod.) ke dni 1.7.2018.*
17. Z oznámení žalované ze dne 10. 7. 2018, č. j. VS-76103-2/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že u žádostí číslovaných jako bod 3. až 5., bod 7. a bod 9. až 10. žalovaná uplatnila institut prodloužení lhůty pro vyřízení žádosti podle ust. § 14 odst. 7 informačního zákona. Oznámení bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 11. 7. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
18. Z písemnosti žalované ze dne 13. 7. 2018, č. j. VS-76103-8/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že k bodu 1. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti ubytování ze dne 20. 6. 2018 byla požadovaná informace žalobci sdělena. Poskytnutí informace bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 16. 7. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
19. Z rozhodnutí žalované ze dne 12. 7. 2018, č. j. VS-76103-3/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace v oblasti ubytování ze dne 20. 6. 2018 byla pod bodem 2. odmítnuta, a to podle § 15 odst. 1 informačního zákona a ust. § 2 odst. 4 informačního zákona, neboť informační povinnost se nevztahuje na vytváření nových informací. Žalovaná uvedla, že žádný zákon jednak nedefinuje pojem tzv. třetího pohlaví a zároveň žádný zákon neukládá Vězeňské službě České republiky vést evidenci případných vězněných osob tzv. třetího pohlaví. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 13. 7. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
20. Z výzvy žalované ze dne 21. 8. 2018, č. j. VS-76103-13/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že žalovaná žalobce ve smyslu ust. 17 informačního zákona vyzvala k uhrazení nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informace ve výši 2 248 Kč ve vztahu k bodu 3. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti ubytování ze dne 20. 6. 2018. Žalobce byl poučen, že pokud ve lhůtě 60 dnů od doručení výzvy neuhradí výše uvedenou částku za mimořádně rozsáhlé vyhledávání, bude jeho žádost v této části v souladu s právní úpravou v ustanovení

§ 17 odst. 5 informačního zákona odložena. Tato výzva byla žalobci doručena dne 11. 9. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručenky založené ve správním spise.

21. Z písemnosti žalované ze dne 12. 9. 2018, č. j. VS-76103-15/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že k bodu 4. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti ubytování ze dne 20. 6. 2018 byla požadovaná informace žalobci sdělena. Poskytnutí informace bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 17. 9. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručenky založené ve správním spise.
22. Z výzvy žalované ze dne 20. 8. 2018, č. j. VS-76103-12/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že žalovaná žalobce ve smyslu ust. § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona vyzvala k odstranění vad žádosti ve vztahu k bodu 5. žádosti, a to z toho důvodu, že žádost žalobce považovala v tomto bodě za příliš obecnou. Žalobce byl poučen, aby ve lhůtě 30 dnů od doručení výzvy žádost upřesnil, a to způsobem, aby bylo zřejmé, jaká informace je požadována. Zároveň byl poučen o skutečnosti, že pokud tak neučiní, bude jeho žádost odmítnuta. Tato výzva byla žalobci doručena dne 24. 8. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručenky založené ve správním spise.
23. Z rozhodnutí žalované ze dne 13. 7. 2018, č. j. VS-76103-6/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace v oblasti ubytování ze dne 20. 6. 2018 byla pod bodem 6. a bodem 8. žádosti odložena, a to podle § 14 odst. 5 písm. c) informačního zákona, neboť vyžádaná informace se nevztahuje k působnosti povinného subjektu. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 16. 7. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručenky založené ve správním spise.
24. Z písemnosti žalované ze dne 12. 7. 2018, č. j. VS-76103-4/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že k bodu 7. žádosti o poskytnutí informací v oblasti ubytování ze dne 20. 6. 2018 byla požadovaná informace žalobci sdělena. Poskytnutí informace bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 13. 7. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručenky založené ve správním spise.
25. Z výzvy žalované ze dne 24. 7. 2018, č. j. VS-76103-5/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že žalovaná žalobce ve smyslu ust. 17 informačního zákona vyzvala k uhrazení nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informace ve výši 1 048 Kč ve vztahu k bodu 9. žádosti o poskytnutí informací v oblasti ubytování ze dne 20. 6. 2018. Žalobce byl poučen, že pokud ve lhůtě 60 dnů od doručení výzvy neuhradí výše uvedenou částku za mimořádně rozsáhlé vyhledávání, bude jeho žádost v této části v souladu s právní úpravou obsaženou v § 17 odst. 5 informačního zákona odložena. Tato výzva byla žalobci doručena dne 2. 8. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručenky založené ve správním spise. Z rozhodnutí žalované ze dne 25. 10. 2018, č. j. VS-76103-16/ČJ-2018-800040-INFZ bylo následně zjištěno, že žalobce požadovanou částku neuhradil, načež bylo řízení ve vztahu k bodu 9. jeho žádosti odloženo. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 13. 11. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručenky založené ve správním spise.
26. Z rozhodnutí žalované ze dne 13. 7. 2018, č. j. VS-76103-7/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace v oblasti ubytování ze dne 20. 6. 2018 byla pod bodem 10. žádosti odmítnuta, a to podle § 15 odst. 1 informačního zákona a ust. § 2 odst. 4 informačního zákona, neboť informační povinnost se nevztahuje na vytváření nových

informací, k čemuž žalovaná mj. odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 4 As 23/2010-61. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 16. 7. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručenky založené ve správním spise.

27. Dne 13. 8. 2018 podala zástupkyně žalobce stížnost ve smyslu ust. § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, která byla následně přeposlána k vyřízení Generálnímu ředitelství Vězeňské služby. Žalobce uvedl, že má za to, že jím žádané údaje může poskytnout výlučně organizační jednotka žádostí oslovená (tj. konkrétní věznice) a nikoliv Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky. Stížnost žalobce byla vyřízena usnesením žalované ze dne 19. 11. 2018.
28. Na základě shora popsaného skutkového stavu soud dospěl k závěru, že o žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti ubytování ze dne 20. 6. 2018 bylo v rozsahu bodů 1., 2., 4., 6. až 10. rozhodnuto. Informace požadovaná pod bodem 1. žádosti byla žalobci poskytnuta sdělením žalované ze dne 13. 7. 2018, žádost o informaci požadovanou pod bodem 2. žádosti byla odmítnuta rozhodnutím žalované ze dne 12. 7. 2018, informace požadovaná pod bodem 4. žádosti byla žalobci poskytnuta sdělením žalované ze dne 12. 9. 2018, žádost o informaci požadovanou pod bodem 6. žádosti byla žalobci poskytnuta sdělením žalované ze dne 13. 7. 2018, informace požadovaná pod bodem 7. žádosti byla žalobci poskytnuta sdělením žalované ze dne 12. 7. 2018, informace požadovaná pod bodem 8. žádosti byla žalobci poskytnuta sdělením žalované ze dne 13. 7. 2018, žádost o informaci požadovanou pod bodem 9. žádosti byla odložena rozhodnutím žalované ze dne 25. 10. 2018 a žádost o informaci požadovanou pod bodem 10. žádosti byla odmítnuta rozhodnutím žalované ze dne 13. 7. 2018.
29. Z obsahu spisového materiálu tedy vyplývá, že žalovaná o předmětné žádosti žalobce zákonem předpokládaným způsobem rozhodla, a to v bodech 1., 2., 4., 6. až 10., a to ještě před podáním stížnosti podle § 16a informačního zákona. Za situace, kdy žalovaná požadované informace žalobci poskytla, případně ve věci vydala rozhodnutí o odmítnutí či odložení žádosti o poskytnutí informace, se žalobce nemůže úspěšně domáhat prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, aby správní soud žalované uložil ve stanovené lhůtě vydat opakovaně rozhodnutí v téže věci.
30. Soud přitom zdůrazňuje, že v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu není oprávněn přezkoumávat zákonnost rozhodnutí, kterým správní orgán vyhověl či nevyhověl žádosti žalobce o poskytnutí informací. Žaloba na ochranu proti nečinnosti totiž není prostředkem, kterým by se žalobce mohl dovolávat odstranění (zrušení) těchto rozhodnutí, a to ani v případě, že by tato rozhodnutí vykazovala věcné či procesní vady.
31. Lze shrnout, že žalovaná v době rozhodování soudu již o žádosti žalobce o poskytnutí informací pod body 1., 2., 4., 6. až 10. zákonem předvídaným způsobem rozhodla. Žaloba na ochranu proti její nečinnosti tak v této části nemohla být ke dni rozhodnutí soudu shledána důvodnou, a soud ji proto podle § 81 odst. 3 s. ř. s. v této části zamítl (výrok II.).

32. Následně se soud zabýval důvodností žaloby ve vztahu k poskytnutí informací požadovaných pod bodem 3. a bodem 5. předmětné žádosti, přičemž dospěl k závěru, že v této části je žaloba důvodná.
33. Z informačního zákona vyplývá, že žádost o informace může být vyřízena buď tak, že je informace poskytnuta, nebo je žádost odmítnuta, případně odložena. Není-li předmět žádosti o informace vyčerpán, tj. není-li informace poskytnuta úplně, anebo žádost zcela odmítnuta, popř. informace částečně poskytnuta a ve zbytku žádost o její poskytnutí odmítnuta či se řízení o žádosti odloží, může se žadatel u nadřízeného orgánu domáhat stížností podle § 16a odst. 1 písm. b), c) informačního zákona ochrany proti nečinnosti povinného subjektu, tj. požadovat, aby žádost o informace byla vyřízena i ve zbytku.
34. Ve vztahu k žádosti žalobce o poskytnutí informací pod bodem 5. žádosti soud zjistil, že žalobce byl v zákonné lhůtě dne 20. 8. 2018 pod č. j. VS-76103-12/ČJ-2018-800040-INFZ vyzván k odstranění vad podání, a to do 30 dnů od doručení. Tato výzva byla žalobci doručena dne 24. 8. 2018, přičemž žalovaná v ní žalobce správně poučila o tom, že pokud žádost nedoplní tak, aby bylo zřejmé, jaká informace je požadována, tak v této části rozhodne o odmítnutí žádosti. K tomu se soud žalované výzvou ze dne 23. 7. 2020 výslovně dotázal, zda ve vztahu k bodu 5. žádosti informaci žalobci poskytla či ve věci vydala rozhodnutí, přičemž žalovaná uvedla, že ode dne 16. 12. 2019, tj. ode dne, kdy byl soudu zaslán spisový materiál, ve věci neprovedla žádné další úkony, tedy nebylo vydáno žádné rozhodnutí či poskytnuta informace (viz vyjádření žalované ze dne 30. 7. 2020, č. j. VS-78654-31/ČJ-2018-8027PR).
35. Vzhledem k absenci případného rozhodnutí o odmítnutí žádosti, resp. listiny potvrzující poskytnutí informace žalobci či jiného rozhodnutí ve vztahu k bodu 5. předmětné žádosti, tak soud dospěl k závěru o nečinnosti žalované.
36. Z informačního zákona vyplývá, že pokud povinný subjekt sezná, že poskytnutí informací bude časově náročné, přičemž časová náročnost se objektivně bude vymykat běžnému poskytování informací povinným subjektem, a tedy že se bude jednat o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informace, může po žadateli vyžadovat úhradu za takto mimořádně rozsáhlé vyhledávání (§ 17 odst. 1 informačního zákona). Pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží (§ 17 odst. 3 informačního zákona).
37. Ve vztahu k žádosti žalobce o poskytnutí informací pod bodem 3. žádosti soud zjistil, že žalobce byl dne 21. 8. 2018 pod č. j. VS-76103-13/ČJ-2018-800040-INFZ vyzván k úhradě nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledání informace, a to do 60 dnů od doručení této výzvy. Tato výzva mu byla doručena dne 11. 9. 2018. Žalobce byl zároveň poučen o možnosti podat proti výměru úhrady za mimořádně rozsáhle vyhledání informací stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona a byl také poučen, že nedojde-li v prekluzivní lhůtě 60 dnů ode dne oznámení výše úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací k faktickému projevu zájmu žalobce o získání informace uhrazením vyměřené částky, v souladu s ust. § 17 odst. 5 informačního zákona žádost odloží.
38. Ze správního spisu soud rovněž zjistil, že žalobce v rámci stížnosti ze dne 17. 12. 2018 proti nedostatečnému poskytnutí informací žalovanou ze dne 12. 9. 2018, č. j. VS 76103-15/ČJ-

2018-800040-INFZ (viz bod 4. žádosti žalobce) přiložil i sadu příloh, přičemž v jedné z nich (76103_27 Příloha 3_115544531-49329-190201104246, pozn. soudu) soud identifikoval podání ze dne 19. 9. 2018, nadepsané jako „Úhrada nákladů – stížnost“, z jehož obsahu je jednoznačné, že žalobce podal stížnost podle § 16a informačního zákona proti rozhodnutí o úhradě nákladů ze dne 21. 8. 2018, č. j. VS-76103-13/ČJ-2018-800040-INFZ. Byť žalovaná ve správním spise doručení této stížnosti nezaevidovala, ze strany žalobce byla tato stížnost zjevně podána, avšak ze strany správního orgánu na ní nebylo nijak reagováno.

39. Na základě shora uvedeného se soud žalované výzvou ze dne 23. 7. 2020 výslovně dotázal, zda ve vztahu k bodu 3. žádosti žalobce byly informace poskytnuty či zda byla vydána jiná rozhodnutí nebo zda došlo k odložení žádosti, přičemž žalovaná uvedla, že ode dne 16. 12. 2019, tj. ode dne, kdy byl soudu zaslán spisový materiál, ve věci neprovedla žádné další úkony, tedy ani nebylo vydáno žádné rozhodnutí či poskytnuta informace (viz vyjádření žalované ze dne 30. 7. 2020, č. j. VS-78654-31/ČJ-2018-8027PR).
40. Vzhledem k absenci případného rozhodnutí o odložení žádosti, resp. listiny potvrzující poskytnutí informace žalobci či případného postoupení stížnosti žalobce proti výměře úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací soudu nezbylo než dospět k závěru o nečinnosti žalované a s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uzavřel, že pokud „*povinný subjekt v zákonem předepsané lhůtě neposkytne veškeré informace ani o žádosti zákonem předepsaným způsobem nerozhodne (...) stane se tak nečinným.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 5 As 18/2017-55).
41. Městský soud v Praze tak z výše uvedených důvodů shledal v části týkající se bodů 3. a 5. žádosti žalobu podle § 81 odst. 2 s. ř. s. důvodnou, a proto výrokem I. žalované uložil, aby žádost ze dne 20. 6. 2018 v tomto rozsahu vyřídila. Ve vztahu k bodu 5. žádosti žalovaná buď podle ust. § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti, nebo informaci poskytne podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona. Ve vztahu k bodu 3. žádosti pak bude žalovaná postupovat podle § 16a odst. 5 informačního zákona, tj. buď stížnosti sama vyhoví a požadovanou informaci žalobci poskytne, nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti, nebo stížnost předloží nadřízenému orgánu. K tomu soud stanovil žalované přiměřenou lhůtu vycházející z ustanovení § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona, podle kterého je povinný subjekt povinen o žádosti o informaci povinen rozhodnout do 15 dnů od přijetí žádosti.
42. Soud o věci samé rozhodl bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
43. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci sice částečný úspěch, avšak byl osvobozen od soudních poplatků a další náklady mu v řízení nevznikly. Ve větší části procesně úspěšné žalované žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 31. srpna 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu